

Vers Mindenkinék

Juhász Gyula (1883-1937)

Ó Ember!

Az Embert én sajnálva szeretem,
A gyűlölet nem borom, kenyerem.

Mert jó az Ember, csak a sors gonosz,
Az bujtogat, sebez és ostoroz.

Mert szent az Ember, nagyra született,
Hogy lássa, élje e mély életet,

Mely fönséges csuda, dicső titok
És áldottak a bitók és sirok,

Mert szent a szenvedés, szent a halál
S a hantok ormán nincs vég, nincs határ.

Rögtúró férgek, fényes csillagok,
Egy végre vannak: kicsinyek, nagyok.

Ó Ember, búsan, alázatosan
Nézd, lásd, az örök küllő mint rohan,

Az örök törvény mint áll és itél,
Rongy gőgöd, dühöd, átkod itt mit ér?

